

Het VS-Iran memorandum is een schijnmanoeuvre om tijd te winnen. Na de midterm-verkiezingen van 3 november wil Trump definitief afrekenen met het Iraanse regime.

Posted on 30 juni 2026 by Johannes Vervloed

Terwijl de meeste commentatoren het met Iran overeengekomen Memorandum of Understanding (MOU) kwalificeren als bakzeil voor Trump en een overwinning voor Iran, leert een nauwkeuriger analyse een heel ander verhaal. Het MOU is geen serieus document. Het is niet bedoeld als 'framework' voor onderhandelingen over het vernietigen van verrijkt uranium met als tegenprestatie het opheffen van de sancties en het vrijgeven van bevroren tegoeden.

Het is slechts een instrument om tijd te winnen. Tijd tot de midterm-verkiezingen in de VS. Daarna wordt Epic Fury hervat. Of – waarschijnlijker – een Economic Fury om in ieder geval Iran te dwingen z'n militaire nucleaire ambities op te geven, maar

met als uiteindelijk doel 'regime change'. Want Trump heeft geen enkel vertouwen in de oprechtheid van het Iraanse regime. Om die reden heeft hij het Obama-akkoord, het Joint Comprehensive Plan of Action (JCPOA), opgezegd. Hij wil dan ook zeker geen JCPOA 2.0.

Adempauze

In het MOU is bepaald dat er 60 dagen worden uitgetrokken voor overleg met Iran, met de optie van een verlenging met nog eens 60 dagen. Dat is ná de midterm-verkiezingen op 3 november. Het MOU opent de Straat van Hormuz, waardoor olie en LNG weer ongehinderd de wereldmarkt kunnen opstromen. Met als gevolg een daling van de prijs, waar de Amerikaanse kiezer blij mee zal zijn. Tevens creëert het MOU een adempauze, rust aan het front, waardoor het 250-jarig bestaan van de VS op 4 juli zonder stoorzender gevierd kan worden. Bovendien wordt het wereldkampioenschap voetbal niet in de waagschaal gesteld en kunnen de westerse bondgenoten hun olie- en LNG-voorraden aanvullen.

De onderhandelingen gaan in die 120 dagen niets opleveren. Trump heeft daar geen belang bij en heeft dus geen haast. In tegenstelling tot het Iraanse regime dat de bevroren *assets* zo snel mogelijk terug wil en snakt naar de opheffing van de sancties tegen het land.

Na de midterm-verkiezingen heeft Trump z'n handen vrij. Hij hoeft dan geen rekening meer te houden met de boze kiezer, die de hoofdprijs aan de pomp moest betalen. Hij heeft vervolgens 2 jaar de tijd om met Iran af te rekenen. Dat kan met een hernieuwde Epic Fury, maar zeer waarschijnlijk is dat helemaal niet nodig. De Amerikaanse vloot kan de Straat van Hormuz openhouden – kon dat altijd al, maar dat was politiek niet opportuun – en Iran kan met economische oorlogsvoering (sancties en blokkade van de Iraanse olie-export, een Economic Fury) op de knieën gedwongen worden. Als het land zijn olie niet kan exporteren moeten de oliebronnen (met grote schade) worden gesloten en gaat Iran uiteindelijk failliet.

De bevolking zal het niet zo ver laten komen en zal een einde maken aan het onderdrukkende regime. Met een nieuwe democratisch gekozen regering kan een definitieve afspraak worden gemaakt over de vernietiging van het verrijkte uranium en het niet weer opstarten van nieuwe verrijking. Kan, kortom, worden voorkomen dat Iran een atoommacht wordt.

Aanvankelijk overoptimisme

Bovenstaande neemt niet weg dat Trump aanvankelijk veel te optimistisch is geweest. Hij had gehoopt met de gezamenlijke aanval van de VS en Israël het Iraanse regime snel op de knieën te dwingen. Zeker toen de Mossad de top van het regime had uitgeschakeld, was de 'mood' dat de klus bijna geklaard was. Het Iraanse theocratische regime bleek echter taaier dan gedacht. Waarschijnlijk bevreesd voor zijn eigen positie en hachje. Als het volk de macht overneemt, zouden de mullahs, de topfunctionarissen en zeker de IRGC (Islamitische Revolutionaire Garde) en de SAVAK (de Iraanse veiligheidsdienst) wel eens het loodje kunnen leggen.

Twee versprekingen

Het is natuurlijk niet de bedoeling dat Trumps plan uitlekt. Niet naar het Iraanse regime, maar ook niet naar de Amerikaanse kiezer. Een tipje van de sluier werd niettemin door Secretary of State Marco Rubio opgelicht. Wellicht was het een verspreking. Maar hij zei onlangs dat de VS nooit zouden accepteren dat Iran een atoommacht wordt. Dat de Obama JCPOA-deal met Iran een slechte deal was waar de Iraniërs zich niet aan hielden en dat ze zich aan een dergelijke deal weer niet zouden houden, en dat de regering-Trump niet dezelfde fout zou maken. Rubio impliceerde derhalve dat een onderhandelingsresultaat met Iran niet mocht uitmonden in een tweede JCPOA-deal. In een tweede 'slip of the tongue' zei Rubio dat alle opties nog steeds op tafel lagen. Het was aan de president welke hij zou kiezen.

Rubio versus Vance

Intussen mag vice-president Vance met het onderhandelingsteam van Steve Witkoff en schoonzoon Jared Kushner de onderhandelingen met Iran gaan voeren. Onderhandelingen die niets mogen opleveren. Oftewel 120 dagen traineren. Een taktiek overigens waar de Iraniërs expert in zijn. Denk bijvoorbeeld aan de onderhandelingen over de JCPOA. Die hebben jaren geduurd. Ditmaal echter zijn het de Amerikanen die geen haast hebben.

Geruchten gaan dat Rubio, die het brein zou zijn achter Trumps plan om tijd te winnen tot de midterm-verkiezingen, niet zelf de onderhandelingen wilde leiden. Hij ziet graag Vance, die zijn concurrent is voor de opvolging van Trump, z'n tanden

stukbijten op de onderhandelingen met Iran.

Het is nog te vroeg om te kunnen zeggen of het (geheime) plan van Trump gaat werken. Wil hij z'n handen richting Iran echt vrij hebben ná de midterms, dan zal hij die midterms moeten winnen. Zonder de steun van het Huis zal dat minder makkelijk zijn. Maar of hij die wint, beter gezegd of de Republikeinen erin slagen om de meerderheid in het Huis van Afgevaardigden te behouden valt te bezien. In de polls staan de Republikeinen op achterstand. Het tij voor Trump kan echter nog gekeerd. Een substantiële daling van de prijs aan de pomp kan de kiezer z'n aanvankelijke boosheid doen vergeten.

Een tweede belangrijke troef is de SAVE America Act (formeel de Safeguard American Voter Eligibility Act genoemd). Als die wordt aangenomen, kunnen de Democraten niet langer rekenen op de stem van de miljoenen illegalen die de VS tijdens het Biden-regime zijn binnengekomen of binnengelaten. Trump chanteert het Congres (het Huis en vooral de Senaat) met obstructie van alle andere wetgeving tot de SAVE America-wet is aangenomen.

Midden-Oosten

Ondertussen moet de Amerikaanse regering lijdzaam toezien hoe in binnen- en buitenland het MOU met Iran neerbuigend wordt afgedaan als het papier niet waard waarop het geschreven is. Trump kennende zal hij dat niet leuk vinden. Als narcist staat hij liever positief in de belangstelling. Zijn erfenis gaat hem echter nog meer ter harte. Hij wil de geschiedenis ingaan als de man die na 3000 jaar conflicten eindelijk vrede heeft gebracht in het Midden-Oosten. Met een uitbreiding van de Abraham-akkoorden, de akkoorden die als doel hebben de betrekkingen tussen Israël en de Arabische landen te normaliseren om vrede, diplomatieke samenwerking, handel en veiligheid te bevorderen in het Midden-Oosten.

Ook Iran zal, na de beoogde regime change, deel gaan nemen aan die akkoorden. Dit uiteindelijke doel zou ook de reden zijn dat Trump Pakistan als bemiddelaar van het conflict met Iran naar voren heeft geschoven en het MOU mede heeft laten ondertekenen, beter gezegd van aval heeft laten voorzien, door alle islamitische landen uit de regio, inclusief Turkije.

Maar nogmaals, het is te vroeg voor een eindoordeel. Vrede brengen in het Midden-Oosten is eerder geprobeerd.

***Wynia's Week** brengt broodnodige, onafhankelijke berichtgeving: drie keer per week, **156 keer per jaar**, met artikelen en columns, video's en podcasts. Onze donateurs maken dat mogelijk. Doet u (weer) mee? Hartelijk dank!*